

9 Αυγούστου 2015

Με ταπεινώνει μπροστά στους άλλους

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Αληθινή ιστορία

Τό 'λεγε καί τό ξανάλεγε τό παράπονό της γιά τόν σοβαρό άνδρα της, τον Άργύρη, η Ελένη σ' έμπιστη φίλη της, τή Δέσποινα: «Δέσποινά μου, νά σου πώ: Ό Άργύρης συνέχεια μέ ταπεινώνει μπροστά στους άλλους. Όπου κι άν βρεθούμε, σέ σαλόνια ή σέ κήπους, στό χωριό ή στήν πόλη, μέ φιλικά ή μέ λιγότερο γνωστά ζευγάρια, ό άνδρας μου συχνά θά πετάξει ένα άρνητικό σχόλιο γιά μένα... γιά τά γλυκά πού κάνω, γιά τή δουλειά μου, γιά τις μικρές μου άστοχίες ή παραλείψεις. Κείνη τήν ώρα έγώ σιωπώ, κάνω τήν άδιάφορη. Κάποιες φορές όμως άνοίγω τό στόμα μου καί λέω κάτι πάνω στήν έπικαιρότητα ή άλλα... καί άκούω πάλι από τόν ίδιο μπροστά στους άλλους νά μου λέει: "Σώπα, δέν τά ξέρεις καλά έσύ, Ελένη μου!". Σ' όλα μου βρίσκει λάθη ό άνδρας μου, Δέσποινά μου».

Είχε δίκιο νά λυπάται ή Ελένη. Τήν μείωνε καί τήν πρόσβαλλε συχνά ό άνδρας της μέ έξυπνο αλλά καί μέ άστείο τρόπο, πάντοτε όμως άπαλά. Σπάνια τής μιλούσε πικρά. Δέν τά 'λεγε ό Άργύρης - δικηγόρος ήταν - μέ έμπάθεια όσα τής έλεγε. Τήν άγαπούσε πολύ τή γυναίκα του, τή λάτρευε. Γιατί από τά πρώτα χρόνια τού γάμου τους τού είχε φανερώσει ήπιο καί στοργικό χαρακτήρα.

Όμως ή Ελένη τά λόγια τού άντρα της τά 'παίρνε κατάκαρδα, τά 'νιώθε φαρμάκι πού τό 'πίνε λίγο-λίγο. Έπεφτε νά κοιμηθεί καί ό λογισμός τήν έτρωγε. «Πάλι σ' τά

είπε, πάλι σέ ντρόπιασε». Ξυπνούσε! Έκανε τό σταυρό της! Κοιμόταν πάλι. Τό πρωί έπαιρνε τις άποφάσεις της κάτω από τά εικονίσματα. Φρόντιζε νά 'ναι χαρούμενη, μά κάποτε τά θυμόταν όλα καί βούρκωνε.

-Μήν τά μετράς τά λόγια τού άνδρα σου, τής έλεγε ό Πνευματικός της ό παπα-Φώτης. Άς μήν έχει έξομολογηθεί άκόμη, έχει χρυσή καρδιά ό Άργύρης σου. Μίλησέ του για καλούς τρόπους καί θ' αλλάξει... Κάνε προσευχή, ύπομονή καί μίλησέ του... Θ' αλλάξει.

Τά ίδια τής είπε σήμερα καί ή φίλη της ή Δέσποινα:

-Μή στενοχωριέσαι, Ελένη μου. Έχεις άνδρα «μάλαμα». Έχει βέβαια έναν αύθορμητισμό πού ξεπερνά τά όρια. Όμως τά λόγια του δέν βγαίνουν από κακία ούτε από ζήλεια. Μίλησέ του καί θά δεις...

Η γυναίκα δέν άντεξε. Τό αποφάσισε. Τόλμησε καί μίλησε. Διάλεξε μιά ήσυχη μέρα, κρύα μά ήλιόλουστη, χειμωνιάτικη μέρα. Κυριακή ήταν, μετά τή Λειτουργία, είχε κοινωνήσει καί είχε όλη τήν ειρήνη μέσα της.

Ξεκίνησαν καί οί δυό τους για τήν παραλία στό Φάληρο. Περπάτησαν στό ύψωμα πάνω από τήν άκροθαλασσιά στον διαμορφωμένο πεζόδρομο. Όλα ήταν τόσο φωτεινά σήμερα!... Τρεις γλάροι ζύγιζαν τά φτερά τους κι έκαναν παιχνίδια μέσα στις πνοές τού κρύου άνέμου, κάτω από τις άκτίνες τού χειμωνιάτικου ήλιου μέ φόντο τό καταγάλανο χρώμα τού ούρανού.

Περπάτησαν για ώρα άμίλητοι, στοχαστικοί... Κάποια στιγμή κάθισαν στό καφενείο. Παρήγγειλαν μιά βανίλια καί έναν καφέ καί ένα τσάι. Τό 'πιναν κι άγνάντευαν ήσυχα τό Σαρωνικό. Τό νησί τής Αίγινας φαινόταν πεντακάθαρα. Άγνάντευαν κι ήρθαν στό νού τους δυνατές ένθυμήσεις από τις πρώτες γνωριμίες τους. Θυμήθηκαν τόν άγιο Νεκτάριο, πού τόν είχαν επικαλεσθεί για νά πρεσβεύει στον Κύριο νά στεριώσει τήν πρώτη άναμεταξύ τους αγάπη. Θυμήθηκαν τήν εύχή τού εύλαβικού ιερέα πού τήν ήμέρα πού τούς είχε στεφανώσει τούς είχε πει: «Σάς εύχομαι νά ζήσετε ισόβια εύτυχισμένοι. Τίποτε νά μή διαταράξει τή χαρά καί τή γαλήνη σας. Καί άν κάποτε έρθουν φουρτούνες μικρές ή μεγάλες, φανερές ή κρυφές, νά ξέρετε πώς ό μόνος δρόμος για τή γαλήνη είναι ή "έν Χριστώ" ειλικρινής αμοιβαία άνακοινωτικότητα καί ή ταπεινή ύπακοή τού ενός πρός τόν άλλον»...

Τώρα είχε φθάσει ή ώρα τής άμοιβαίας άνακωνωτικότητος. Θά γινόταν ένας μικρός άπολογισμός, μιά άναθεώρηση, ένα άνοιγμα καρδιάς... Όλα τούτα τά 'χε έτοιμα τώρα ή Έλένη. Κάποια στιγμή έντελώς άπροσδόκητα για τόν άνδρα της άνοιξε τό στόμα της και τού λέει άπλά τής καρδιάς της τό κρυμμένο παράπονο:

-Άργύρη μου, όλα τόσο καλά μάς πηγαίνουν στή ζωή μας. Τά παιδιά μας έχουν ύγεία και είναι καλά άποκαταστημένα με δουλειές κερδοφόρες... Και μείς δόξα τώ Θεώ με τήν ύγεία μας τόσο γεροί είμαστε... Όμως έχω και κάτι, χρόνια τώρα τό 'χω φυλαγμένο. Δέν άντέχω νά μή σ' τό πώ! Μέ πονάει, με πικραίνει κάποιες ώρες ό χαρακτήρας σου. Δέν θέλω νά σε πικράνω, μά θά σ' τό πώ: Μέ πιέζει ή συμπεριφορά σου, όταν είμαστε μπροστά σε τρίτους. Όταν μιλάς για μένα, αισθάνομαι πώς με μειώνεις, με σκοτώνεις. Πάντα λάθη βρίσκεις. Και τά λές και με άστείο τρόπο και με καμάρι. Μήν κοιτάς πού τότε χαμογελώ ή άδιαφορώ ή αλλάζω τήν κουβέντα... Σε παρακαλώ, Άργύρη μου. Άν σε κάτι διαφωνείς και δέν σ' άρέσει πάνω μου, πές μου το κρυφά, ιδιαιτέρως, με άγάπη και εύγένεια. Και θά σ' άκούσω. Γιατί έχεις καλή κρίση και δύσκολα λαθεύεις...

Άκουγε ό Άργύρης με σκυμμένο τό κεφάλι. Φανέρωνε ταπείνωση και μεταμέλεια μ' αύτή του τή στάση. Δέν τό είχε όμως ως τώρα καταλάβει πώς ό άύθορμητισμός, για νά 'ναι ώραϊος, πρέπει νά 'χει σύνεση και όρια. Και πήρε τήν άπόφαση και τό 'πε:

-Ελένη μου, συγχώρα με πού χρόνια τώρα σε πίκραινα τόσο... Δέν τό καταλάβαινα. Ποτέ δέν ένιωσα κακία για σενα. Σ'τό ύπόσχομαι όμως, από τώρα θά προσέχω ποτέ νά μή σε ταπεινώνω και νά μή σε προσβάλλω μπροστά σε άλλους. Και ό,τι λέω, θά τό λέω πάντα εύγενικά και διακριτικά. Στήν ώρα του. Προσευχήσου νά τό πετύχω...

Όλα είναι τόσο όμορφα μετά από μιά άμοιβαία ταπεινή και ειλικρινή συνεξήγηση. Τό 'χουν άνάγκη αύτό νά τό κάνουν συχνά όσοι άγαπιούνται πολύ.

Γιατί μόνο τότε άνακαλύπτει ο ένας τόν άλλον άληθινά. Και ή άγάπη ξέρει τότε νά συγχωρεί βαθιά και νά διορθώνει άποτελεσματικά τά λάθη και τών δύο.

Πηγή: agiameteora.net